

ge stad van Arabië, bidden ze met murmelend geluid. Boven de monotone onverstaanbaarheid van hun gebed uit, hoort men dat hun stem zich verheft bij het steeds terugkerende: All ham de Allah — geprezen zij Allah!

Het gebed is geëindigd, de mannen staan op. De bandiet wordt weer vast gebonden, vervloekt, beschimpt en geslagen, omdat hij hen niet snel genoeg volgt, nu ze het in ren zetten om aan de thee-hut te komen en hun opium te kunnen roken.

Gebed en opium: dat zijn de twee dingen, waardoor deze mensen menselijker voelen en denken... Wij zijn bij de thee-hut aangekomen. De waard, een man, amper een paar vodden aan het lijf, brengt dadelijk de thee en de opiumpijpen. Dan gaan de beide gendarmen, de rover en de thee-waard met gekruiste benen zitten op het smerig tapijt, drinken thee en roken opium.

Ieder op zijn beurt vertelt nu een sprookje. Echte sprookjes zijn het, van prinsen en prinsessen, van goede en slechte mensen, van helden en heldinnen.

De bandiet, die weet dat hij morgen, als Allah het wil, zal worden opgehangen, is juist aan de

beurt. Zijn gezicht straalt — hij lacht aldoor.

Gedurende de gehele tijd heb ik niet een treurige trek in zijn gezicht kunnen ontdekken.

Is dat nu alles comedie, of gelooft hij er soms niet in dat hij volgens de onmenselijke perzische zeden, morgen zal worden gehangen? Of schikt hij zich lachend in het onveranderlijke noodlot, omdat Allah dat zo wil?

Dat moet het wel zijn! Voor onze begrippen is zoiets nauwelijks te begrijpen. Een leer van duizenden jaren heeft den Mohammedanen, een, ik zou haast zeggen, erfelijke suggestie ingeboren, waardoor hij lachend staat tegenover alle slagen van het noodlot, zonder ook maar een vinger uit te steken voor zijn eigen lichamelijk en geestelijk heil. Dat is de „oneindig diepe Oosterse wijsheid“!

Ik zie naar den bandiet, die nog slechts onverstaanbaar mompelend zijn sprookje uitverteld, om dan langzaam aan ook in slaap te vallen.

Nu heeft het opium-gift bij allen zijn werking gedaan.

Enige uren later worden alle vier de mannen wakker uit hun roes: eten dan brood met zure melk.

Maar nu de roes voorbij is, den-

ken de gendarmen er aanstonds aan dat ze een misdadiger te bewaken hebben. Ze binden hem handen en voeten en werpen hem in een hoek van de hut en leggen zich daarna te slapen op het vieze tapijt, dat krioelt van ongedierte.

Ik kan niet inslapen.

Stiekum kruip ik naar den bandiet toe.

„Ik zal je losmaken, arme petasecht, dan kun je vluchten en dan ben je weer vrij!“

„Sahib,“ zegt hij onthutst, „Allah heeft u daartoe geen opdracht gegeven, want Allah is goed en rechtvaardig. Allah weet, dat ik, als ik vlucht op de karavaanweg, door de gendarmen op hun vlugge paarden zal worden ingehaald. Dan zullen zij mij mishandelen en halfdood slaan. Vlucht ik in de woestijn, dan moet ik van honger omkomen. Weet gij, wat het zeggen wil, Sahib, in de woestijn te moeten sterven en opgevreten te worden door de gieren? Neen, Sahib, Allah is wijs en goed. Allah wil mij geen afschuwelijke dood laten sterven. All ham de Allah — geprezen zij Allah, want hij bereidt mij een grote vreugde: hij heeft mij een aangename dood toebedacht.“

AVONDLAAN

De laan ligt in zijn donk're spiegelpracht
waardoor de auto's glanzend voorbijjlen
zo vreemd vol van de nadering der nacht
en geuren die uit natte tuinen stijgen.

Is dit het leven dat ik had gedacht:
lachend en pratend in een droom verwijlen,
en een gezicht dat naar mij lacht —
maar diep in mij een angst die niet wil zwijgen?

W. HESSELS.

